

[Gottschalck-Hansen.]

ønskede at få overvejet, hvorvidt der i stedet for grundstigningsskylden burde indføres en særlig grundskyld for sådanne arealer, eller om det ville være muligt med andre midler at hindre en tilbøjelighed til at holde sådan jord tilbage. Disse forbehold skyldes vel i ikke ringe grad hensynet dels til det daværende ærede medlem hr. Aage Fogh og dels til det nuværende ærede medlem hr. Holger Eriksen, som vel tør betegnes som noget i retning af grundstigningsskyldens sidste mohikaner uden for det reservat, hvor retsforbundet har søgt sin tilflugt.

Begge de ideer, som lå til grund for direktivets forbehold, afvistes imidlertid kategorisk af det sagkyndige udvalg. Det fremgår af udvalgets redegørelse, at foranstaltninger i den nævnte retning ikke blot vil skabe store tekniske administrative vanskeligheder, men også vil afstedkomme ulighed over for anden jord; i visse tilfælde, hvor det er kommunerne eller det offentlige, som er interesseret i arealerne, forekommer dette direkte stødende. Således er det ordvalg, der anvendes i betænkningen,

Da vi i fjor drøftede grundværdistigningsafgiften, advarede mit parti indtrængende regeringen imod at fæste lid til, at det skulle være muligt helt eller delvis at fortsætte med denne afgift blot i en ændret skikkelse. For så vidt angår de ideer, der var omtalt i direktivet, har det sagkyndige udvalg givet os ubetinget medhold. Regeringen har under disse omstændigheder valgt at se bort fra enhver form for grundværdistigningsafgift for fremtidig stigning i grundværdierne. Derimod fastholder den stadig, at der fortsat skal opkræves afgift af den stigning af grundværdierne, som er indtruffet i tiden indtil 1960. Skridt for skridt har regeringen måttet vige. Endnu i foråret 1963 stod den fast på grundværdistigningsafgiften i trekantregeringens formulering, men i januar 1964 var den nået til den opfattelse, at grundværdistigningsafgiften skulle fikseres på det nuværende grundlag. I marts 1964 blev det ændret til fiksering på 1960-niveauet, dog med grundværdistigningsafgift for udstykningsarealer, og nu i efteråret 1964 foreslås der en ren fiksering på 1960-niveauet, ligesom den er gået med til at tilbagebetale den

grundstigningsskyld, der er en følge af de sidste års omvurderinger. Skridt for skridt, som jeg sagde det, har regeringen således måttet erkende denne lovgivnings urimelige virkninger.

Det er selvfølgelig meget væsentligt, at man nu undgår fremtidig stigning i grundværdistigningsafgiften. Det er et stort fremskridt, det må jeg erkende, som vi har ret til at notere som en anerkendelse af de synspunkter, som vi altid har forfægtet, men det er bare ikke tilstrækkeligt. Når regeringen er nået eller gået så langt i sin erkendelse, som tilfældet er, er det naturligt at spørge: hvorfor vil man så ikke tage det sidste og afgørende skridt, som består i at fjerne al grundværdistigningsafgift, også den afgift, som er pålignet i tiden før 1960? Der er skabt megen uret som følge af grundværdistigningsafgiften. Ikke al denne uret kan gøres god igen, dertil er der gået for mange år, men det bedste, man kan gøre — og det som på langt sigt vil være det mest retfærdige — er helt at undlade opkrævning af grundværdistigningsafgiften, således som vi har foreslået.

En fiksering på 1960-niveauet vil betyde, at der for tid og evighed kommer til at hvile en mærkbar særskat eller en uopsigelig prioritet, om man vil, på ejendomme, som er overgået fra landbrugsanvendelse til byanvendelse navnlig i perioden 1950-1960. Disse ejendomme befinder sig i den situation, at de har et grundbeløb noget nær nul, nemlig landbrugsværdien i 1950, således at næsten hele den afgiftspligtige grundstigning svarer til den værdi efter bymæssige forhold, hvortil de var vurderet i 1960. Jeg ville være taknemlig, om den højtærede minister ville se på det forhold, for her er vitterlig et problem, som rammer et vist antal medborgere.

Grundværdistigningsafgiften vil fremtidig blive en skat, som næsten udelukkende betales af befolkningen i de områder, hvor udviklingen allerede har fundet sted. Det ærede medlem hr. Ove Hansen var for så vidt inde på dette og pegede på denne ulighed, at nogle kommuner regner med denne indtægt, mens den for andre ikke er noget problem. Det må erkendes, at det er bestemte kommuner, bestemte områder, der — hvis man vil bevare grundværdistigningsskylden — geografisk hæfter for denne